

1

3 WYROK

3.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lipca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Bartkowiak

4 Protokolant: prot. sąd. Natalia Komorniczak

6przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Iluminaty Kaczmarek

po rozpoznaniu w dniach 13 marca, 16 czerwca oraz 1 lipca 2020 r.

sprawy **M. S.**

oskarżonego z art. 178a § 1 i 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Złotowie

z dnia 22 października 2019 r., sygn. akt II K 25/19

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

2. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 zł tytułem zwrotu wydatków i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 180 zł.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 170/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Złotowie z dnia 22 października 2019 r., sygn. akt II K 25/19

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	M. S.	W dniu 17 grudnia 2018 r. ze sprawy karnej prowadzonej w KP w K. pod nr (...)129/18 przeciwko S. M. oraz M. S. zostały wyłączone do odrębnego rozpoznania materiały procesowe przeciwko S. M. dotyczące popełnienia przez niego przestępstwa z art. 178a § 1 kk, w tym protokół przesłuchania świadka A. I. (k. 30-31).	Zawarte w aktach sprawy prowadzonej przed Sądem Rejonowym w Złotowie pod sygn. akt II K 113/19 postanowienie z dnia 17 grudnia 2018 r. o wyłączeniu materiałów postępowania do odrębnego prowadzenia.	k. 1-1v akt II K113/19
2.1.1.2.	M. S.	Sąd Rejonowy w Złotowie wyrokiem z dnia 17 lipca 2019 r., w sprawie prowadzonej pod sygn. akt II K 113/19 uznał oskarżonego S. M. za winnego tego, że w dniu 7 lipca 2018 r. w P., pow. (...), kierował samochodem marki B. o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości,	Wyrok Sądu Rejonowego w Złotowie z dnia 17 lipca 2019 r., sygn. akt II K 113/19 oraz wniosek prokuratora o wydanie wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionej kary bez przeprowadzenia rozprawy.	k. 76 oraz k. 65 akt II K 113/19

		<p>posiadając co najmniej 0,48 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu oraz pod działaniem środków odurzających w postaci amfetaminy w stopniu oddziałującym na układ nerwowy jak alkohol w stopniu powyżej 0,5 promila, tj. przestępstwa z art. 178 a § 1 kk. Opisany wyrok został wydany w trybie art. 335 § 2 kpk i żadna ze stron nie inicjowała postępowania apelacyjnego, w konsekwencji stał się on prawomocny z dniem 25 lipca 2019 r. W opisie czynu brak określenia godziny popełnienia czynu zabronionego przez S. M..</p>		
2.1.1.3.	M. S.	<p>S. M. w trakcie prowadzenia pojazdu marki B. o nr rej. (...) wymusił pierwszeństwo przejazdu kierującemu A. I.. Zdarzenie to miało miejsce w dniu 7 lipca 2018 r. około godziny 07:40 w miejscowości P..</p>	<p>Zeznania świadka A. I. złożone w toku sprawy o sygn. akt II K 113/19, ujawnione na rozprawie odwoławczej w dniu 16 czerwca 2020 r.</p>	<p>k. 22-23 akt II K 113/19 w zw. z k. 190v akt IV Ka 170/20</p>
2.1.1.4.	M. S.	<p>Oskarżony figuruje w rejestrach karnych w dalszym ciągu jako skazany dwukrotnie</p>	<p>Informacja z Krajowego Rejestru karnego o karalności oskarżonego za</p>	<p>k.193-194</p>

		za przestępstwa: w grudniu 2011 r. z art. 178a § 1 kk oraz w maju 2012 r. za ciąg przestępstw z art. 278 § 1 kk. Drugie skazanie opiewało na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres 3 lat próby, po czym zarządzono wykonanie tej kary. Powyższe fakty co do dotychczasowej karalności pokrywały się z ustaleniami Sądu Rejonowego i nie uległy zmianie na etapie rozpoznawczym przed Sądem II instancji.	przestępstwa wydana dnia 24 czerwca 2020 r.	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.	M. S.	Kierowcą samochodu osobowego marki B. w trakcie zdarzenia będącego przedmiotem sprawy był S. M.	zeznania świadka M. S. (1).	k. 190-190v
2.1.2.2.	M. S.	Zanim na miejsce zdarzenia dotarła świadek B. K., S. M. i oskarżony	zeznania świadka M. S. (1) oraz	k. 190-190v k. 197-197v

	M. S. zamienili się miejscami w pojeździe B. o nr rej. (...) w ten sposób, że miejsce kierowcy zajął M. S., a jako pasażer z przodu usiadł S. M.	wyjaśnienia oskarżonego.	
--	--	--------------------------	--

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
2.1.1.1. oraz 2.1.1.2.	Dokumenty urzędowe z akt sprawy o sygn. akt II K 113/19 prowadzonej przeciwko S. M. przez Sąd Rejonowy w Złotowie, a w szczególności: 1) postanowienie o wyłączeniu materiałów postępowania przeciwko S. M. do odrębnego prowadzenia, 2) wniosek prokuratora dotyczący S. M. o wydanie wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionego kary bez przeprowadzania rozprawy, 3) wyrok skazujący S. M. za czyn z art. 178a § 1 kk Sądu Rejonowego w Złotowie z dnia 17 lipca 2019 r. pod sygn. akt II K 113/19	Znajdujące się w aktach sprawy II K 113/19 poszczególne dokumenty (w szczególności trzy wymienione obok) zostały sporządzone przez odpowiednie organy wymiaru sprawiedliwości upoważnione do ich wydania. Brak było jakichkolwiek podstaw do podważania wynikających z nich okoliczności. Podkreślić trzeba, że sprawa prowadzona przeciwko S. M. została prawomocnie zakończona w trybie art. 335 § 2 kpk, a więc sąd rozpoznający tę sprawę ograniczył się do ujawnienia dowodów zebranych w postępowaniu przygotowawczym, na których oparł wydane orzeczenie. Sąd zaniechał dokładnego ustalenia o której godzinie S. M. miał kierować w stanie nietrzeźwości i pod wpływem środków odurzających samochodem osobowym marki B.. Istotnym jest, że obecni na miejscu zdarzenia w dniu 7 lipca 2018 r. funkcjonariusze Policji podejmowali czynności procesowe dwutorowo, a więc zbierali

dowody zarówno przeciwko M. S. jak i S. M. jako kierującym pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości i po użyciu środków narkotycznych. Znalazło to następnie odzwierciedlenie w prowadzeniu (po wyłączeniu części materiałów do odrębnego rozpoznania) dwóch odrębnych postępowań karnych przeciwko wymienionym wyżej o przestępstwa z art. 178a § 1 kk (S. M.) oraz art. 178a § 1 i 4 kk (M. S.). Znamiennym jest, że działania policjantów na miejscu zdarzenia oraz następcze decyzje procesowe nie oznaczały, że funkcjonariusze Policji nie mogą się zdecydować który z obecnych na miejscu zdarzenia mężczyzn prowadził w chwili zaistnienia zdarzenia drogowego pojazd marki B. tylko związane były z tym, że zgromadzone dowody dawały podstawy do postawienia zarzutów obu mężczyznom. Zarówno S. M., jak i następnie M. S. popełnili odrębne przestępstwa z art. 178a kk, tego samego dnia, w tej samej miejscowości ale jednak o różnych godzinach i w innych okolicznościach. Potwierdzeniem powyższego jest treść postanowienia o wszczęciu dochodzenia przeciwko M. S. i S. M. (k. 20), uzasadnienie postanowienia z dnia 17 grudnia 2018 r. o wyłączeniu materiałów postępowania do odrębnego prowadzenia, z którego wynika że wszczęto postępowanie w sprawie kierowania samochodem marki B. przez S. M. oraz następnie M. S. (k. 57-57v) oraz także zeznania świadka A. S. (k. 105v).

2.1.1.3.

Zeznania świadka A. I. ze sprawy II K 113/19

Nie było żadnych powodów by odmówić przymiotu wiarygodności wskazaniom świadka A. I. wynikającym z jego zeznań złożonych zaledwie jeden dzień

po zdarzeniach z dnia 7 lipca 2018 r. Zeznania tego świadka były spójne i logiczne, a nadto zgodne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie prowadzonej przeciwko M. S.. Zauważalne są pewne drobne różnice pomiędzy ocenianymi w tym miejscu zeznaniami, a tymi złożonymi przez świadka dziewięć miesięcy później na rozprawie (m.in. dotyczące dokładnego określenia godzin poszczególnych zdarzeń), jednak w ocenie Sądu odwoławczego nie wpływa to negatywnie na wiarygodność całości wskazań tego świadka, a potwierdza jedynie to, że wraz z upływem czasu pamięć ludzka co do pewnych szczegółów się zaciera. Dlatego też prymat w zakresie ustalenia dokładnego czasu incydentu drogowego z udziałem S. M. należało dać zdaniem Sądu II instancji zeznaniom A. I. złożonym w toku postępowania przygotowawczego, których protokół znajdował się w aktach prawomocnie zakończonej sprawy prowadzonej przed Sądem Rejonowym w Złotowie przeciwko S. M. pod sygn. akt II K 113/19.

Niezbędne jest w tym miejscu wyjaśnienie powodów, dla których zeznania świadka A. I. z innej sprawy karnej zostały włączone w poczet materiału dowodowego przedmiotowej sprawy. A. I. został przesłuchany bezpośrednio przed Sądem Rejonowym w przedmiotowej sprawie, jednak z uwagi na znaczny upływ czasu od dnia zdarzenia do składania przez niego zeznań przed Sądem (ponad 9 miesięcy) nie był on w stanie precyzyjnie określić o której godzinie doszło do incydentu drogowego spowodowanego przez S. M. prowadzącego wówczas samochód marki B.. Wobec tego,

że okoliczność ta nie wynikała w żaden sposób z materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy prowadzonej przeciwko M. S., a miała istotne znaczenie dla zweryfikowania linii obrony wskazującej na zaistnienie negatywnej przesłanki procesowej w postaci res iudicata, Sąd Okręgowy uznał za konieczne włączenie w poczet materiału dowodowego przedmiotowej sprawy zeznań świadka A. I. złożonych zaledwie dzień po zdarzeniu, który to dowód znajdował się w aktach sprawy prowadzonej przeciwko S. M. Dlatego też Sąd odwoławczy na rozprawie apelacyjnej w dniu 16 czerwca 2020 r. odczytał protokół zeznań świadka A. I. ze sprawy II K 113/19. Z dowodu tego wynikało wprost, że do zdarzenia polegającego na wymuszeniu przez S. M. pierwszeństwa przejazdu względem A. I. w okolicy kościoła w miejscowości P. doszło dnia 7 lipca 2018 r. około godziny 07:40. Świadek A. I. jechał wtedy z dzieckiem do Szpitala (...) w Z. oddalonego od miejsca wskazanego w zdaniu uprzednim o około 16 km (a więc ok. 20 minut jazdy). Z wypisu ze szpitala syna A. I. wynika, że został on przyjęty na SOR o godzinie 08:07, przy czym jak wskazał świadek musieli chwilę poczekać na przyjęcie przez lekarza. Ta chronologia zdarzeń jest ważna, gdyż potwierdza prawdziwość relacji A. I., zwłaszcza w zakresie wskazania czasu, kiedy S. M. miał kierować samochodem marki B.. Przypomnieć zatem trzeba, że z kolei do zdarzenia wjechania w płot i na ogród S. G. doszło kilka minut przed godziną 08:00, gdyż jak wynika z pisma Komisariatu Policji w K. z dnia 19 czerwca 2019r. (k. 114), o godzinie 07:56 M. G. telefonicznie zgłosił

wspomniany incydent drogowy. Posesja S. G. jest oddalona niecałe 200 metrów od kościoła w miejscowości P.. Przebycie tak niewielkiej odległości samochodem osobowym zajmuje około minuty. Natomiast pojazd marki B. znalazł się w miejscu, w którym doszło do zdarzenia drogowego dopiero po upływie ponad 15 minut od czasu kiedy był widziany przez A. I. w okolicy kościoła w P.. Okoliczność ta w ocenie Sądu odwoławczego umacnia stanowisko Sądu Rejonowego przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, że oskarżony oraz S. M. po tym jak ten ostatni wymusił pierwszeństwo względem A. I. przesiedli się i następnie samochodem kierował już nie S. M. tylko M. S.. Jednocześnie przedstawiona chronologia zdarzeń analizowana z uwzględnieniem treści wiarygodnych zeznań B. K. wyklucza kreowaną przez podsądnego wersję jakoby przesiedli się oni na miejscach w pojeździe po spowodowaniu zdarzenia drogowego przez S. M..

Omówione wyżej dowody nakazywały stwierdzić, że kierowanie samochodem marki B. przez S. M. w stanie nietrzeźwości (za które to zachowanie został on prawomocnie skazany) było odrębnym zdarzeniem historycznym od tego rozpoznawanego w przedmiotowej sprawie.

**0.12.2.2. Dowody
nieuwzględnione przy
ustaleniu faktów
(dowody, które sąd uznał
za niewiarygodne oraz**

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
2.1.2.1.	Zeznania świadka M. S. (1)	<p>Sąd Okręgowy oceniając wartość dowodową wskazań tego świadka miał na uwadze fakt, że została ona przesłuchana w sprawie stosunkowo późno, gdyż prawie dwa lata po zdarzeniu z dnia 7 lipca 2018 r. M. S. (1) nie została zgłoszona na świadka wcześniej choć rozmowę na temat wspomnianych wydarzeń odbyła ona w prowadzonym przez siebie sklepie z M. S. zaledwie kilka dni po 7 lipca 2018 r., co wynikało wprost z jej zeznań. Dziwi zatem, że już wtedy mimo niecodziennosci sytuacji kolizyjnej we wsi, temat kierowania pojazdem nie był poruszany. Zastanawiające jest też to dlaczego M. S. (1) pomimo tego, że zatrzymała się nieopodal samochodu B. nie podeszła do mężczyzn wysiadających z tego auta by upewnić się czy nic im nie jest i ewentualnie pozostawić dane kontaktowe do siebie jako świadka, tylko po krótkiej chwili, nie czekając na przyjazd Policji, odjechała. M. S. (1) twierdziła, że w momencie kiedy oddalała się z punktu obserwacyjnego widziała nadchodzącą B. K.. Z kolei B. K. nie wspominała by biegnąc w stronę samochodu B. widziała inny pojazd. Nie można również zapominać, że B. K. znajdowała się w odległości zaledwie 5 metrów od miejsca zdarzenia i gdy tylko usłyszała hałas zaczęła biec w stronę wypadku by sprawdzić czy żaden z jego uczestników nie potrzebuje pomocy medycznej. Przebycie odległości 5 metrów i to jeszcze biegiem zajmuje kilka sekund, a więc gdyby rzeczywiście M. S. zatrzymała się</p>

na ulicy nieopodal ogrodu pana G. musiałaby zauważyć B. K. Wszystkie te wyżej przedstawione okoliczności poddawały w wątpliwość prawdziwość wskazań świadka M. S. (1) co do tego czy rzeczywiście była ona na miejscu zdarzenia i widziała kto kierował tym pojazdem podczas wypadania z drogi. Istotnym jest, że stwierdzenie M. S. (1) o tym, że samochodem w chwili kolizji kierował S. M. jest niezgodne z tym co podała B. K.. Podkreślić trzeba w tym miejscu, że świadek B. K. jest osobą zupełnie obcą dla wszystkich uczestników zdarzenia z dnia 7 lipca 2018 r. i nie miała żadnych powodów by składać zeznania na niekorzyść oskarżonego. Natomiast M. S. (1) zna osobiście M. S. i przejawiała zainteresowanie jego sprawami. Zastanawiające jest, że jedynie M. S. (1) wskazywała na to, że M. S. i S. M. mogli się przesiąść w aucie po wjechaniu w płot i oskarżony miał zająć miejsce kierowcy. Wskazanie to potwierdzać by miało wersję wydarzeń kreowaną w wyjaśnieniach podsądnego złożonych już na etapie postępowania odwoławczego. Natomiast wskazania świadka M. S. (1), że widziała wysiadającego z miejsca kierowcy S. M. i to jak on i oskarżony przechodzą przed pojazdem jakby chcieli się zamienić miejscami nie odpowiada treści zeznań B. K., która z bliska i tuż po wjechaniu auta na posesję Pana G. czyniła obserwacje i wykluczyła możliwość zamiany osób za kierownicą przed jej zbliżeniem się do pojazdu. Sąd Okręgowy ostatecznie uznał, że zasadnicza część zeznań M. S. (1) (z wyłączeniem stwierdzenia o zaistnieniu w dniu 7 lipca 2018 r. kolizji z udziałem pojazdu marki B. oraz odbycia w sklepie rozmów z M. S. w

		<p>prowadzonym przez siebie sklepie) była niewiarygodna i sprzeczna z pozostałym, zasługującym na wiarę materiałem dowodowym. Dlatego też dowód ten nie mógł stanowić podstawy ustaleń faktycznych w badanej sprawie.</p>
2.1.2.2.	Wyjaśnienia M. S.	<p>W toku postępowania, do wyrokowania przez Sąd Rejonowy w Złotowie oskarżony konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i zaprzeczał by w dniu 7 lipca 2018 r. w ogóle kierował samochodem. Dopiero w piśmie procesowym wniesionym na etapie postępowania apelacyjnego wskazał, że jednak po tym jak wjechali w płot i na ogród pana G. zamienili się miejscami z S. M. po to by M. S. zawrócił samochodem w stronę wyjazdu na ulicę. Oskarżony te okoliczności podał też w trakcie uzupełniającego przesłuchania przed Sądem Okręgowym w Poznaniu na rozprawie w dniu 1 lipca 2020 r. Podsądny nie potrafił logicznie wytłumaczyć tak istotnej zmiany swoich wyjaśnień, która z niewyjaśnionych racjonalnie przyczyn nastąpiła dopiero na etapie postępowania odwoławczego. Całkowicie nieprzekonująco brzmiały tłumaczenia oskarżonego, jakoby uznał, że to, iż przestawiał samochód po kolizji, na terenie posesji w kierunku do wyjazdu uznał za nieistotne. Nie znalazło przy tym potwierdzenia w zeznaniach policjanta A. S., że to oskarżony miał mówić na miejscu, że wsiadł do pojazdu później żeby przestawić auto do wyjazdu. Świadek nawet podkreślił, że byłaby to okoliczność uwalniająca M. S. od odpowiedzialności karnej. Nie można przy tym zdaniem Sądu Okręgowego pominąć tego, że do</p>

		<p>zmiany stanowiska procesowego oskarżonego doszło jednocześnie ze złożeniem wniosku o przesłuchanie w charakterze świadka M. S. (1), na okoliczność zamiany miejsc w samochodzie między oskarżonym i S. M. po kolizji. Tak ukształtowana linia obrony miała na celu uniknięcie przez podsądnego odpowiedzialności karnej za popełniony przez niego czyn zabroniony. Wszystkie te okoliczności były podstawą stwierdzenia przez Sąd odwoławczy, że wyjaśnienia M. S. złożone przed Sądem Okręgowym nie zasługują na przymiot wiarygodności.</p>
2.1.2.3.	<p>Fotografie okolic miejsca zdarzenia drogowego – 3 sztuki przedstawione przez oskarżonego przy piśmie procesowym z dnia 6 marca 2020 r. (data nadania pocztą)</p>	<p>Zdjęcia przedstawione przez oskarżonego (k. 171-173) nie miały istotnej wartości dowodowej, gdyż nie zostały wykonane w dniu zdarzenia, tylko już po naprawie ogrodzenia uszkodzonego w dniu 7 lipca 2018 r. przez pojazd B. będący własnością M. S.. W aktach znajdowała się już wcześniej wykonana przez Policję dokumentacja fotograficzna miejsca kolizyjnego, z położeniem samochodu B. i ta posłużyła do czynienia ustaleń faktycznych.</p>

<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Obraza przepisów postępowania – tj. art. 4 kpk poprzez nieuwzględnienie przez Sąd okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego – w tym zeznań osób będących w pojeździe w chwili</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	zdarzenia oraz zeznań świadka A. I. jako kierującego pojazdem podczas wykonywania manewru, a który rozpoznał krótko przed zdarzeniem S. M. jako prowadzącego pojazd B. należący do oskarżonego.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>W pierwszej kolejności niezbędne jest wyjaśnienie, że przepis art. 4 kpk określa jedną z naczelných zasad procesu o charakterze dyrektywy ogólnej, nakładającą na organy prowadzące postępowanie karne obowiązek respektowania zasady bezstronności. Przepis ten nie reguluje przebiegu procesu karnego, bowiem dopiero wykazanie obrazy przepisów szczegółowych może uzasadniać zarzut, iż powyższa norma gwarancyjna została naruszona – tym samym aby zasadnie, tym samym skutecznie podnieść zarzut obrazy art. 4 kpk nie wystarczy ogólne stwierdzenie o jego naruszeniu, które oparte jest na wyłącznie subiektywnym odczuciu strony, wynikającym niejednokrotnie z odmiennej oceny materiału dowodowego skupionej na korzystnych dowodach. Zarzut oparty na tej podstawie musi być ściśle określony, sprecyzowany, odnoszący się do naruszenia konkretnego przepisu procedury gromadzenia, przeprowadzania i oceny dowodów, procedury dokumentowania czynności organów procesowych, przestrzegania praw stron, a wreszcie poprawności orzeczenia i jego uzasadnienia - po to by wykazać, że w toku procedowania zostały naruszone określone przepisy zawierające normy nakazujące lub zakazujące</p>		

działań na niekorzyść określonej strony postępowania lub gdy w sposób wyraźny i udokumentowany sąd faworyzuje jedną ze stron (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 lutego 2019 r., II AKa 259/18, Legalis nr 2123478).

Sąd Rejonowy nie miał zasadnych podstaw do uwzględnienia wskazań osób z pojazdu B. (w tym wyjaśnień M. S.) na S. M. jako kierującego w chwili zdarzenia, gdyż twierdzenia te słusznie zostały uznane przez ten Sąd za niewiarygodne w toku oceny całego materiału dowodowego. W takiej sytuacji nie było podstaw by tą część wskazań świadków S. M. i S. S. oraz wyjaśnień oskarżonego uwzględniać i przyjąć jako podstawę ustaleń faktycznych. Odnośnie zaś zeznań świadka A. I. (uzupełnionych w postępowaniu odwoławczym po odczytaniu jego zeznań złożonych w toku postępowania przygotowawczego a znajdujących się w aktach II K 113/19) to, wbrew stanowisku obrońcy, zostały one należycie ocenione i uwzględnione przez Sąd Rejonowy. Z tego konkretnie dowodu wcale nie wynikało by w czasie wjechania samochodem marki B. w płot i na ogród kierował nim S. M.. A. I. widział pojazd będący własnością oskarżonego około 20 minut przed feralnym zdarzeniem stanowiącym przedmiot tego postępowania i wtedy rzeczywiście, zgodnie z relacją świadka, kierowcą samochodu był S. M.. Nie oznacza to jednak, co zostało dokładnie wyjaśnione wyżej przy ocenie zeznań świadka A. I., że w chwili kolizji nadal to S. M. kierował pojazdem. Wręcz przeciwnie, chronologia zdarzeń ustalona na podstawie wiarygodnych dowodów wskazywała klarownie na to, że po wymuszeniu

<p>przez S. M. pierwszeństwa przejazdu względem A. I. zamienili się z oskarżonym miejscami i dalej, do pokolizyjnego zatrzymania się pojazdu na posesji S. G. prowadził już M. S..</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Pierwotny wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania celem wyjaśnienia wątpliwości.</p> <p>Zmieniony na rozprawie apelacyjnej w dniu 1 lipca 2020 r. wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia któregośkolwiek z powyższych wniosków. Kontrola instancyjna nie potwierdziła by w tej sprawie zaistniały jakiegokolwiek wątpliwości, które wymagałyby ponownego jej rozpoznania i przeprowadzenia przewodu sądowego w całości. Uzupełnione zaś postępowanie dowodowe przed Sądem II instancji w zakresie zainicjowanym przez obronę, po dokonaniu oceny tych dodatkowych materiałów, wyjaśniło wszystkie poruszane przez stronę apelującą kwestie, obnażając niezasadność omówionego zarzutu.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.2.</p>	<p>Obraza przepisów postępowania – tj. art. 7 kpk poprzez naruszenie zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego przy</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>ocenie materiału dowodowego, w szczególności przyjęcia za pewnik, iż po opuszczeniu pojazdu przez świadka D. B. doszło aż dwukrotnie do zmiany osoby kierującej pojazdem, tj. po S. M. zdaniem Sądu prowadził samochód oskarżony, na co jednak brak jednoznacznego dowodu.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Po przeprowadzeniu dość wnikliwego postępowania dowodowego Sąd Rejonowy ocenił wszystkie zgromadzone dowody, nie pominął żadnego z nich. Przy ich wartościowaniu Sąd I instancji miał na względzie zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Nadto, dokonując weryfikacji materiału dowodowego Sąd niższej instancji zestawiał ze sobą wszystkie elementy i ostatecznie dokonał trafnej jego oceny, wyraźnie wskazując którym dowodom (bądź ich częściom) przyznał przymiot wiarygodności, a którym cechy tej odmówił, jednocześnie przywołując logiczne argumenty na uzasadnienie takiego kształtu oceny dowodowej. Sąd II instancji nie dostrzegł więc powodów by nie zaakceptować tak przedstawionej weryfikacji materiału dowodowego, którą jedynie uzupełnił o swoje własne wskazania po przeprowadzeniu dodatkowego postępowania dowodowego, nie podważające zasadności ocen Sądu wydającego zaskarżony wyrok.</p> <p>Rację ma skarżący jedynie o tyle, że nikt nie widział momentu przesiadania się S. M. i oskarżonego za kierownicą samochodu marki B.,</p>		

a więc nie ustalono osoby, która by to potwierdzała. Brak takiego dowodu nie oznaczał jednak, że w przedmiotowej sprawie nie można ustalić tej okoliczności w oparciu o inne, pośrednie dowody. Pamiętać trzeba, że Sąd zobowiązany jest czynić ustalenia faktyczne w oparciu o całokształt okoliczności wynikających z wiarygodnych dowodów. Tymczasem dowody zgromadzone w tej sprawie dawały wystarczającą podstawę by stwierdzić, że rzeczywiście po wymuszeniu pierwszeństwa przejazdu względem A. I. przez S. M. jako kierującego pojazdem B. jego miejsce jako kierowcy zajął oskarżony, który w niedługim czasie po tej zamianie doprowadził do zdarzenia drogowego. Wniosek taki wynika z tego, że S. M. jako kierowca był widziany przez A. I. w pobliżu kościoła w P. około godziny 07:40, natomiast do zdarzenia mającego finał na ogrodzie S. G. (oddalonego od kościoła o około 200 metrów) doszło kilka minut przed godziną 08:00. Przebycie odcinka 200 metrów nie mogło zająć mężczyznom przemieszczającym się B. ponad 15 minut, co potwierdza to, że w pewnym momencie, w trakcie jazdy przed znalezieniem się na łuku drogi przy tej posesji zamienili się oni miejscami i już stricte w trakcie zdarzenia objętego niniejszym postępowaniem samochód prowadził M. S.. Żadnym uchybieniem ze strony Sądu Rejonowego nie było poczynienie ustalenia odnośnie kierowania pojazdem mechanicznym przez oskarżonego na podstawie wiarygodnych zeznań B. K. a więcej całkowicie słusznie Sąd ten oparł swe ustalenia na podstawie zeznań tego wiarygodnego świadka. B. K. co prawda nie widziała samochodu marki B. przed tym zanim znalazł się

on w środku uprawy dyni, jednakże z uwagi na bardzo niewielką odległość (około 5 metrów) od miejsca zdarzenia, biegnąc, przybyła tam w bardzo krótkim czasie, wykluczającym możliwość zamiany miejsc w pojeździe przez oskarżonego i S. M. Nie można przy tym było się zgodzić z obrońcą aby zeznania B. K. były niedokładne czy też wskazywały na małą jej spostrzegawczość. Przeciwnie, z zeznań B. K. wynikało jak był ubrany oskarżony, (co potwierdzały inne dowody) gdyż podała ona jednoznacznie, że kierowca miał na sobie czerwoną kurtkę, a pasażer ubrany był w białą koszulkę. Świadek A. I. również wskazywał na to, że S. M. ubrany był w białą koszulkę. Obrońca oskarżonego usilnie ale bezskutecznie zmierzał do zdyskredytowania wartości dowodowej zeznań B. K. niewątpliwie bardzo istotnych z punktu widzenia odpowiedzialności karnej M. S.. Jak już wspomniano wcześniej, świadek ta nie jest związana z żadnym z uczestników zdarzenia z dnia 7 lipca 2018 r., nie miała więc żadnych powodów by w swoich zeznaniach podawać nieprawdę. Ponadto jej wskazania procesowe są bardzo spójne, szczegółowe, konsekwentne i korelują z innymi zasługującymi na wiarygodność dowodami. Wszelkie zabiegi obrony mające na celu wykazanie, że to S. M. a nie oskarżony stracił panowanie nad samochodem i wjechał w płot, nie przyniosły oczekiwanych rezultatów. Wszelkie dowody mające potwierdzać tę okoliczność okazały się niewiarygodne. Także to, że S. M. został skazany za popełnienie w dniu 7 lipca 2018 r. przestępstwa z art. 178a § 1 kk nie wykluczało odpowiedzialności karnej M. S., gdyż S. M. prowadził

pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości i po narkotykach przed tym zanim na kierowanie samochodem marki B. zdecydował się oskarżony. Nie zachodziła zatem negatywna przesłanka procesowa aby za ten sam czyn została już prawomocnie skazana inna osoba (res iudicata), co obrońca sugerował, nie podnosząc formalnie zarzutu naruszenia art. 17§1 pkt 7 kpk.

Reasumując powyższe, kontrola instancyjna nie potwierdziła słuszności żadnego ze wskazań znajdujących się w apelacji odnośnie uchybień procesowych w zakresie przeprowadzonej przed Sądem Rejonowym oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Dlatego też ocena ta została w całości zaaprobowana przez Sąd Okręgowy.

Wniosek

Obrońca najpierw wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania celem wyjaśnienia wątpliwości. Następnie zmodyfikował wniosek domagając się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Brak podstaw do uwzględnienia któregokolwiek z wniosków z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu. Wobec niestwierdzenia uchybień po stronie Sądu Rejonowego co do zakresu i jakości przeprowadzonego postępowania dowodowego oraz oceny materiału dowodowego nie zasługiwał na uwzględnienie

<p>pierwotny wniosek obrońcy z apelacji oraz po uzupełnieniu postępowania dowodowego na etapie odwoławczym także żądanie apelującego o uwolnienie oskarżonego od odpowiedzialności karnej za zarzucane mu przestępstwo. Oskarżony został w sposób kategoryczny ustalony jako kierujący pojazdem w stanie nietrzeźwości w ruchu lądowym, a jego sprawstwo nie pokrywało się z czynem, za który został skazany S. M. w sprawie SR w Złotowie o sygn. II K 113/19.</p>		
Lp.	Zarzut	
3.3.	<p>Obraza przepisów postępowania – tj. art. 5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie istniejących wątpliwości na niekorzyść oskarżonego – poprzez błędne ustalenie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, mimo iż dowody zebrane w toku postępowania przemawiają za brakiem winy oskarżonego, tym bardziej, że faktyczny sprawca kolizji – S. M. już podczas przeprowadzanego badania przyznał się do prowadzenia pojazdu, nie zostało ustalone z jakiej odległości świadek B. K. widziała stojący samochód, ile potrzebowała czasu na dobiegnięcie z sąsiedniej posesji do miejsca zdarzenia i jak umiejscowiony był samochód względem jej osoby.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Znamiennym jest, iż w wymienionym przepisie art. 5 § 2 kpk nie chodzi o wątpliwości stron procesu, lecz		

wątpliwości nasuwające się na tle materiałów danej sprawy organowi procesowemu, który powinien dążyć do ich usunięcia. To sąd winien zmierzać do wyeliminowania zaistniałych wątpliwości w drodze uzupełnienia postępowania dowodowego i dopiero, gdy po wykorzystaniu istniejących możliwości wątpliwość istnieje nadal, winien sięgnąć po regułę z art. 5 § 2 kpk. Tym samym zasada ta ma zastosowanie dopiero wówczas gdy zostały wyczerpane wszystkie możliwości poznawcze w postępowaniu. W sytuacji zaś, gdy ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, ewentualne zastrzeżenia skarżącego co do wiarygodności konkretnego dowodu, mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów określonej w art. 7 kpk (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2019 r., V KK 167/19, Legalis nr 1967625). W rozpatrywanej sprawie Sąd Rejonowy dysponował odpowiednio szerokim spektrum dowodów, które były wystarczające dla poczynienia trafnych i niewątpliwych ustaleń faktycznych. W ocenie Sądu odwoławczego nie zaistniały żadne niedające się usunąć wątpliwości, które należałoby rozstrzygnąć na korzyść M. S..

Wskazanie, że faktycznym sprawcą kolizji był S. M. jest jedynie subiektywną oceną obrońcy i nie znajduje odpowiedniego potwierdzenia w dowodach zgromadzonych w niniejszej sprawie. W takiej sytuacji to, że wspomniany wyżej przyznał się do prowadzenia pojazdu w toku prowadzonego przeciwko niemu postępowania dotyczącego

odrębnego zdarzenia historycznego od tego badanego w tej sprawie, nie wyklucza, że M. S. popełnił zarzucany mu czyn zabroniony. Nie miał również racji obrońca, iż nie ustalono z jakiej odległości świadek B. K. widziała stojący samochód B., gdyż z protokołu jej zeznań wynika jednoznacznie, że znajdowała się w odległości około 5 metrów (czyli bardzo blisko) od miejsca zdarzenia i niezwłocznie gdy usłyszała huk zaczęła biec w tamtym kierunku. Z zasad doświadczenia życiowego wynika, że przebycie biegiem tak niewielkiej odległości liczyć trzeba w sekundach. To pozwalało na stwierdzenie, że B. K. znalazła się na miejscu kolizji niezwłocznie po jego nastąpieniu. O słabości z kolei dowodów mających stanowić przeciwwagę dla zeznań świadka świadczy wyraźna i niedająca się logicznie wytłumaczyć sprzeczność w zeznaniach świadków S. S. i S. M. oraz w wyjaśnieniach oskarżonego co do tego czy widzieli na miejscu B. K. i z nią rozmawiali.

Wniosek

O uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania celem wyjaśnienia wątpliwości, zastąpiony wnioskiem o zmianę zaskarżonego i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego czynu z art. 178a § 1 i 4 kk.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu. W badanej sprawie, wbrew stanowisku

<p>apelującego, nie zaistniały żadne niedające się usunąć wątpliwości, które należałoby rozstrzygnąć na korzyść podsądnego zgodnie z zasadą in dubio pro reo. Nie było więc powodów by w jakikolwiek sposób ingerować w treść orzeczenia Sądu Rejonowego.</p>		
Lp.	Zarzut	
3.4.	<p>Obraza przepisów postępowania – tj. art. 92 kpk w zw. z art. 4 kpk poprzez nieuwzględnienie całokształtu okoliczności, które winny być postawą orzeczenia – polegający na dowolnej, a w konsekwencji błędnej ocenie materiału dowodowego, w szczególności przez przyjęcie za jedynie wiarygodne zeznań świadka B. K., mimo odmiennych zeznań innych świadków, braku wyniku badania linii papilarnych na kierownicy pojazdu pomimo dopuszczenia takiego dowodu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Podstawę orzeczenia w tej sprawie stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w postępowaniu, ustalonych w oparciu o dowody uprzednio uznane (w sposób prawidłowy) za wiarygodne. Nie doszło więc w żadnej mierze do naruszenia dyspozycji przepisów art. 92 kpk w zw. z art. 4 kpk. Podkreślić trzeba, że zarzut ten w istocie stanowi powtórzenie omówionego już zarzutu błędnej oceny dowodów. By nie powielać tych samych argumentów Sąd odwoławczy ograniczy się w tym miejscu do stwierdzenia, że ocena materiału dowodowego przeprowadzona przez</p>		

Sąd Rejonowy była trafna i została w całości uwzględniona przez Sąd II instancji. Zwrócić też należy uwagę na błędny sposób sformułowania tego zarzutu, który nie czynił zadość obowiązkowi wskazania przez skarżącego zarzucającego naruszenie art. 92 kpk konkretnie w jaki sposób sąd oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy miałby naruszyć zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego, a przez to nietrafnie nie dać wiary lub niesłusznie dać wiarę określonym dowodom (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 2019 r., I DO 13/19, Legalis nr 2213281). Tymczasem obrońca ograniczył się jedynie do przedstawienia swojego subiektywnego i niezasługującego na uwzględnienie stanowiska, że w zakresie ustalenia kierującego pojazdem B. w chwili spowodowania kolizji Sąd Rejonowy winien odrzucić zeznania obiektywnego świadka B. K.a oprzeć się na mało spójnych, wybiórczych zeznaniach podróżujących pojazdem należącym do oskarżonego tj. S. M. i S. S. oraz zmiennych wyjaśnieniach samego podsądnego. Niezrozumiałe wręcz dla Sądu Okręgowego było natomiast podnoszenie przez apelującego kwestii nieprzebadania linii papilarnych pobranych z kierownicy pojazdu. Taki dowód bowiem zasadnie nie został procesowo dopuszczony, skoro ustalono, że zarówno S. M., jak i M. S. siedzieli na miejscu kierowcy w B. i dotykali kierownicy. Przeprowadzenie takiego badania w żaden sposób nie byłoby pomocne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Również według ostatnich wyjaśnień oskarżonego, miałby on przestawiać samochód na posesji S. G. czyli obrona ostatecznie nie

<p>kwestionowała tego, że oskarżony kierował swoim pojazdem ale tylko na terenie upraw dyni, nie w ruchu lądowym.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania celem wyjaśnienia wątpliwości, zastąpiony wnioskiem o zmianę zaskarżonego i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego czynu z art. 178a kk.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.5.</p>	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż sprawcą czynu z art. 178a § 1 i 4 kk jest oskarżony M. S..</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zgromadzony w tej sprawie wiarygodny i miarodajny materiał dowodowy dawał wystarczające podstawy by stwierdzić, że M. S.dopuścił się popełnienia przypisanego mu w wyroku przestępstwa. Warto zwrócić uwagę, że zarzut ten stanowił w istocie powtórzenie szeroko już omówionych w poprzedniej</p>		

<p>części uzasadnienia zarzutów błędnej (w mniemaniu obrońcy M. S.) oceny dowodów i opierał się de facto jedynie na całkowicie nieuzasadnionym założeniu apelującego, że to wersja wydarzeń opisana przez podsądnego była prawdziwa i wszelkie ustalenia w tym zakresie winny być czynione na podstawie jego wyjaśnień oraz ewentualnie dowodów nie pozostających w sprzeczności z tym dowodem. Zarzut tak sformułowany, będący następstwem postawionych zarzutów procesowych, odnoszących się do oceny i kompletności materiału dowodowego, nie mógł zostać uwzględniony przez Sąd odwoławczy, ponieważ zasadał się na odmiennej i jednostronnej ocenie dowodowej, nie spełniającej wymogów z art. 7 kpk.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania celem wyjaśnienia wątpliwości, zastąpiony wnioskiem o zmianę zaskarżonego i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego czynu z art. 178a § 1 i 4 kk.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
--	--

1.	
Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
o.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
o.12.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w całości.	
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy	
Powodem utrzymania wyroku w mocy była całkowita niezasadność zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji. Sąd Okręgowy z urzędu ocenił także, że wymierzona oskarżonemu kara za występki z art. 178a § 4 kk nie raziła surowością. Z racji dotychczasowej karalności oskarżonego oraz z uwagi na treść art. 69 § 1 kk brak było przy tym przesłanek do rozważania zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Wobec jednak wysokości tej kary zasadniczej, nieprzekraczającej 1 roku i 6 miesięcy, oskarżony może ubiegać się o jej wykonywanie w systemie dozoru elektronicznego.	
o.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
o.o.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiężle o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	<p>Zgodnie z art. 636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez oskarżonego ma on obowiązek ponieść koszty procesu. Koszty te zgodnie z art. 616 § 1 kpk obejmują: koszty sądowe na które składają się wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania oraz opłaty.</p> <p>Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w całości (na co złożył się ryczałt za doręczenie pism w kwocie 20 zł – § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym – t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 663 oraz opłata za wydanie informacji o oskarżonym z Krajowego Rejestru Karnego w kwocie 30 zł – § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z krajowego rejestru karnego, Dz. U. z 2014 r. poz. 861 ze zm.). Nadto, na podstawie art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) wymierzył mu opłatę za II instancję w wysokości 180 zł. Nie było najmniejszych powodów, aby odstąpić od zasady ponoszenia kosztów procesu karnego przez oskarżonego, które to odstępowanie może mieć miejsce jedynie w sytuacjach wyjątkowych, kiedy spełnione są warunki zwolnienia określone w art. 624 § 1 kpk.</p>

7. PODPIS

Hanna Bartkowiak